

Indenrigsministeren (Sigurd Berg): Jeg har under tidligere Behandlinger af denne Sag her i Rigsdagen udtalt mig om de Grunde, jeg har til ikke selv for Tiden at fremkomme med Forslag vedrørende Ændringer i Alderdomsunderstøttelsesloven, og skal henholde mig hertil. Det foreliggende Forslag anbefaler jeg fremdeles varmt til Tingets Vedtagelse.

Thomas Larsen: Jeg kan ganske slutte mig til de Udtalelser, der nu bleve fremsatte af den højtærede Indenrigsminister, og kan indtrængende anbefale, at Forslaget ligesom i Fjor nyder Fremme her i Tinget.

Johan Knudsen: Da vi i 1891 fik Loven om Alderdomsunderstøttelse, var det naturligt, at det Aaremaal, indenfor hvilket man for at komme i Betragtning ikke skulde have modtaget Fattighjælp, blev sat ret rigeligt. Det var jo et nyt Felt, der skulde lovgives paa, og man vidste ikke, hvorledes den ny Lov vilde virke, hvor stort et Omfang den vilde faa. Det var rimeligt, at man var noget ængstelig for at slaa Døren op paa alt for vid Gab og fordrede, at de, der skulde faa Del i den ny Lovs Goder, skulde vise sig værdige dertil ved i en rum Tid at have holdt sig klar af Fattigvæsenet. Man satte derfor Fristen til 10 Aar, men der er ingen Anledning til at opretholde denne ret vilkaarligt valgte Frist, dersom man mener, at den kan forkortes, uden at Lovens Idé forrykkes. Der er heller ingen Anledning til at opretholde den alene af den Grund, at vi forhaabentlig inden ret længe staa foran en Udvidelse af vor Alderdomslovgivning. Det, at Fristen gøres kortere, kommer formentlig ikke paa tværs af den Undersøgelse, som Alderdomsunderstøttelsesloven er Genstand for i Invaliditetskommissionen.

Om Lovforslagets Tendens ere vi vist alle enige, ikke alene her, men vist ogsaa i Landstinget; men fordi vi ere enige om Lovforslagets Tendens, den nemlig at gøre det lettere for gamle og fattige Folk at faa Alderdomsunderstøttelse, naar de ere værdige dertil, hvilket de jo godt kunne være, selv om de en Gang eller flere have været tvungne til at ty til det offentlige om Hjælp, derfor behøve vi jo ikke at mene, at den her angivne Vej er den eneste rigtige eller den bedste. Jeg kunde tænke mig, at Maalet blev naaet bedre ved en Forandring af Fattiglovens § 61, saaledes at den kom til at omfatte flere Tilfælde,

der i Forhold til den understøttede ikke regnedes for Fattighjælp.

Imidlertid er jo det foreliggende Spørgsmaal dette og kun dette: Kunne vi forsvare, at den, der har modtaget Fattighjælp, og som ellers opfylder Betingelserne for at faa Alderdomsunderstøttelse, faar den, naar han i de sidste 5 Aar ikke har henvendt sig til Fattigvæsenet om Hjælp? Jeg mener, at vi kunne forsvare det, og jeg mener det, skønt jeg vel ved, at Risikoen for Sygdom og Arbejdsudygtighed er større i Alderen fra 55—60 end i Alderen fra 50—55, og skønt jeg vel indser, at Forskellen mellem dem, der have faaet Fattighjælp inden 55 Aars Alderen, og dem, der have faaet den efter 55 Aars Alderen, kan forekomme mere grel efter Vedtagelsen af dette Forslag end nu.

Der er ogsaa ofte i dette Ting blevet fremhævet, at Fattighjælp og Alderdomshjælp ikke maa blandes sammen, at det naturlige Skel imellem Fattighjælp og Alderdomshjælp ikke maa slettes; men dette Skel, som ogsaa jeg mener maa bevares, slettes efter min Mening ikke, fordi vi halvere Fristen, sætte den til 5 Aar i Stedet for til 10 Aar. Jeg mener — og jeg tør maaske udtale det Haab, at ogsaa Medlemmer af det høje Landsting mene det —, at det, at en fattig, der ellers kommer indenfor Lovens Ramme, i saa lang Tid som 5 Aar ikke har ligget det offentlige til Byrde, gør Manden værdig til den Hædersgave, til den Statspension, som Alderdomshjælpen bør være. Derfor vil jeg og den Valggruppe, jeg hører til, stemme for det foreliggende Forslag.

Mads Larsen: Idet jeg atter i Aar anbefaler dette lille Lovforslag paa det bedste og til hurtig Fremme, skal jeg kun udtale, at jeg er ganske enig med Ordføreren for Forslagsstillerne i, at Stemningen i Landet aldeles overvældende nu kræver dette Forslag ophøjet til Lov. Jeg vil da ikke undlade at udtale min Forundring over og min Beklagelse af, at det ikke er lykkedes det høje Landsting at føre dette Forslag igennem; thi det forekommer mig at være saa lidet omfattende og saa enkelt, at det maatte være ganske overordentlig let, naar der virkelig var god Villie til Stede, at have faaet det ophøjet til Lov i en tidligere Rigsdagssamling og da ganske særlig i Fjor.

Det glæder mig derfor overordentlig at høre den sidste ærede Taler, der talte paa Højres Vegne her i Tinget, ogsaa medgive Forslaget sin Anbefaling, idet han